

Въ това никакъ не се съмнявахъ, и азъ сега не само съ уважение, но и съ истинско очудване гледахъ на стария ловецъ, който съвсемъ спокойно, въ тъмна нощъ, самичкь ходи да срѣщне приближаващия се лъвъ.....

—Единъ день, следъ първата „лъвска нощъ“ въ колибата на Исафетъ дойдоха трима овчари отъ съседното село, молѣха го за помощъ противъ лъва, който имъ изтрѣбвалъ стадата. Неустрашимиятъ Исафетъ се съгласи, и можеше ли иначе; той постоянно диреше срещи съ царя на звѣроветъ, за да си премѣрватъ силитъ. Още сжшия день тръгнахме за съседното село. Пжтя бѣше изморителенъ, минавахме презъ непроходима гора, безъ пжтека. Наближавайки селото, пресрѣщнаха ни разярени кучета и следъ тѣхъ полудивитъ физиономии на тѣхнитъ господари. Сиромаситъ хора, приеха ни съ радостъ, радваха се, че идва безстрашния ловецъ на лвовѣ—Исафетъ...

Като настана нощъта Исафетъ се разпореди, и засадата, която ще очаква лъва бѣше готова. Петъ—шестъ ловци съ пушки залегнахме. Изминаха се нѣколко часа въ спокойствие. Изведнажъ малкото кученце, което лежеше до краката ни, се изправи, подуши съ носъ и се опита да заръмжи, но не успѣ, гласътъ се спрѣ въ устата му. Още две минутки тишина, и—околността заохка. При бледната свѣтлина на луната азъ видѣхъ, какъ всички животни, обезумѣли отъ страхъ, се бѣха натрупали на една безпорядъчна купчина всрѣдъ оградения дворъ и треперѣха съ цѣлото си тѣло. При първия далеченъ лъвски ревъ, конетъ настрѣхнаха, изправяха се на заднитъ си крака и се мжчеха да се отвържатъ и да побѣгнатъ. Азъ погледнахъ на другаритъ си — *Ибромимъ* малко се подигна, а у стария Исафетъ очитъ свѣтнаха като у самия лъвъ. Изминаха се нѣколко мжчителни минути, следъ което царътъ на звѣроветъ отново изрева—даваше знакъ за своето приближаване.

Ревътъ сега бѣше още по-силенъ и страшенъ. Звукътъ идваше като изъ подъ земята, спотаенъ, величественъ, гърмотевиченъ.